

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **Casta dopravní stavby s.r.o.** se sídlem Písek, Pražské předměstí, Pražská 467, právně zastoupeného JUDr. Ondřejem Davidem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha - Chodov, V Parku 2323/14 proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č.j. 14601/14/5000-14202-707309, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 15. 8. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č.j. 14601/14/5000-14202-707309, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Písku ze dne 27. 3. 2013, č.j. 553469/13/2208/24803-305943 tak, že se doměřená daň po provedeném odvolacím řízení změnila z částky 345.800 Kč na částku 421.420 Kč a současně se změnila výše penále z částky 69.160Kč na

částku 84.284 Kč. Jednalo se o daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010.

(2) Žalobce v žalobě tvrdil, že byl napadeným rozhodnutím přímo zkrácen na svých právech v souvislosti s postupem žalovaného, který neuznal jako daňově účinný náklad žalobce ve výši 1.020.000 Kč jako náklad na dosažení zajištění a udržení příjmu v souladu s § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve zněních pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů), a to z důvodu neprokázání faktického uskutečnění služeb provedených Z.M. na základě smlouvy o provádění služeb ze dne 26. 2. 2010 uzavřené mezi žalobcem jako objednatelem a společností Casta a.s. jako poskytovatelem. Dále neuznal daňově účinný náklad žalobce ve výši 397.994 Kč z důvodu neprokázání nákladu na cestovné, hovorné, pohonné hmoty a provoz vozidla Audi sp. zn. 3C8 09 76 a oprávněnost zúčtování dohadné položky aktivní na nedokončené zakázky ve výši 800.000 Kč a snížení zdanitelných výnosů ve zdaňovacím období 2010 dle § 18 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a to z důvodu neprokázání faktického plnění v tomto zdaňovacím období, tedy věcné a časové souvislosti s tímto zdaňovacím obdobím.

(3) K neuznanému nákladu žalobce ve výši 1.020.000 Kč žalobce poukázal na smlouvu ze dne 1. 7. 2008, která byla uzavřena mezi žalobcem jako objednatelem a společností Casta a.s. jako poskytovatelem na poskytování provozních služeb, jejímž předmětem bylo poskytování komplexního manažerského řízení, tedy činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců (smlouva z roku 2008). Dne 26. 2. 2010 byla mezi týmiž subjekty uzavřena smlouva, jejímž předmětem bylo poskytování manažerských služeb v souvislosti s odborným vedením a zajišťováním zakázek, kdy tyto služby byly zajišťovány Z.M. zaměstnancem společnosti Casta a.s. (smlouva z roku 2010). Správce daně tento výdaj neuznal s odůvodněním, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání daňové účinnosti tohoto výdaje. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále v této souvislosti poukázal na to, že předložil žalovanému relevantní důkazy, které však nebyly řádně a úplně provedeny. K výsledku svědka Z.M. ze dne 25. 2. 2014 (strana 7, 8 a 17 napadeného rozhodnutí) namítl, že svědek uvedl, že jeho práce byla poskytována žalobci na základě smlouvy z roku 2010. Upřesnil, že v roce 2010 zodpovídal za vedení staveb žalobce. To nezpochybnil ani žalovaný, který se pozastavil pouze nad tvrzením svědka, že spolupracoval s objednatelem a odběrateli žalobce například se starostkou Průhonic a zástupcem Kauflandu, přičemž podle knihy středisek nebyly společnosti Kaufland ČR v.o.s. ani obec Průhonice odběrateli žalobce, který vystupoval jako subdodavatel obou zakázek. Tato drobná nepřesnost však nemůže být přičítána žalobci k tíži, ani z ní nelze dovozovat, že svědek neodlišuje, za kterou společnost Z.M. jednal.

(4) Žalobce dále uvedl důkazy, které mají prokázat, že došlo k faktickému přijetí služby, což má z těchto listin vyplynout, neboť obsahují podpis osoby, která za dodavatele měla realizovat služby, které byly předmětem zdanitelného plnění, či je tato osoba měla sama vyhotovit. Jedná se o prezenční listiny z kontrolního dne číslo 10 a 11, zjišťovací protokol o skutečných stavebních pracích (zhotovitel COLAS CZ, a.s.) ze dne 15. 12. 2010, organizační schémata pozic jednotlivých oddělení žalobce, smlouvu o dílo č. 0003/10/2402/DS ze dne 10. 3. 2010 a navazující protokol o odstranění závad ze dne 2. 6. 2010, protokol o odstranění závad (zhotovitel M - luft s.r.o.) ze dne 1. 4. 2010, smlouva o dílo č. 0004/10/1603/DS (zhotovitel I.S. stavby s.r.o.) ze dne 20. 4. 2010, smlouva o dílo č. 0006/10/2303/DS (zhotovitel InTePs, s.r.o.) ze dne 26. 4. 2010, smlouva o č. 0010/10/1604/DS (zhotovitel MSI CZ s.r.o.) ze dne 14. 5. 2010 a protokol o odstranění závad ze dne 3. 11. 2010, protokol o

odstranění závad (zhotovitel Werner Hüttner) ze dne 20. 5. 2010, smlouva o dílo č. 0012/10/2804/DS (zhotovitel Miklas CZ s.r.o.) ze dne 25. 5. 2010, protokol o odstranění závad (zhotovitel Vodohospodářské stavby Karlovy Vary a.s.) ze dne 28. 5. 2010, protokol o odstranění závad (zhotovitel SKANSKA a.s.) dne 3. 6. 2010, smlouva o dílo č. 0016/10/1705/DS (zhotovitel SKANSKA a.s.) ze dne 15. 7. 2010, smlouva o dílo č. 0017/10/3105/DS (MIZERA-STAVBY, a.s.) ze dne 7. 6. 2010, smlouva o dílo č. 0018/10/0106/DS (zhotovitel AZ-PROEL, s.r.o.) ze dne 30. 8. 2010, smlouva o dílo č. 0020/10/2107/DS (zhotovitel Miklas CZ s.r.o.) ze dne 20. 9. 2010, smlouva o dílo č. 0022/10/068/DS (zhotovitel ENVI-PUR, s.r.o.) ze dne 20. 8. 2010 a navazující protokol o odstranění závad ze dne 20. 9. 2010, protokol o odstranění závad (zhotovitel SWIETELSKY stavební s.r.o.) ze dne 27. 8. 2010, protokol o odstranění závad (zhotovitel BES s.r.o.) ze dne 20. 10. 2010, protokol o odstranění závad (zhotovitel ZNAKON, a.s.) ze dne 27. 10. 2010, dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo č. 0026/10/1709/DS (zhotovitel V.G.) ze dne 8. 11. 2010. Žalobce vyslovil přesvědčení, že všechny podmínky pro uplatnění daňově účinných výdajů doložil a výdaje podle smlouvy z roku 2010 byly fakturovány a řádně hrazeny, což ani správce daně ani žalovaný nerozporoval.

(5) Veškerá činnost Z.M., která je předmětem smlouvy z roku 2010 byla prováděna na stavbách, jejichž provádění bylo fakturováno odběratelům. Výdaje neuznané správcem daně se týkaly činnosti Ing. Zdeňka Marouška za zdaňovací období roku 2010. K žalobcem uvedeným důkazním prostředkům se podle jeho názoru žalovaný nevyjádřil a zároveň žalobce zpochybnil postup při jejich provedení a následném hodnocení. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č. 5Afs 74/2009, podle kterého je na správci dani, aby prokázal, že skutkový stav tvrzený žalobcem byl jiný, než tvrdil. To se správci daně ani žalovanému nepodařilo. Podle žalobce je výpověď svědka Z.M. i další důkazy k unesení důkazního břemene žalobce dostatečné. Žalobce zdůraznil, že společnost Casta a.s. zahrnula částku 1.020.000 Kč přijatou od žalobce do výnosů a odvedla z ní daň z příjmu i DPH. V této souvislosti žalobce odkázal na judikát NSS v Brně čj. 2Afs 20/2012-35.

(6) Žalovaný dále neuznal jako náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů částku 397.994 Kč, s čímž žalobce rovněž vyslovil nesouhlas a odkázal na argumentaci v předchozí části žaloby.

(7) K dohadné položce aktivní ve výši 800.000 Kč žalobce tvrdil, že v roce 2008 zajistil provedení prací na zakázce komunikační propojení ulic Kosmonautů a Spojařů – Strakonice. Tuto práci převzal a uhradil a zahrnul do nákladů. Konečným odběratelem byla společnost Casta a.s. jako investor na základě smlouvy o dílo č. 0049/09/0808/OO. Žalobce ve výnosech ke dni 31. 12. 2008 vytvořil dohadnou položku aktivní ve výši 800.000 Kč, neboť práce sice byly provedeny fyzicky, ale nebyly předány společnosti Casta a.s. Přesná fakturovaná částka společnosti Casta a.s. nebyla v roce 2008 přesně známa, protože množství materiálu a prací se neustále měnilo. Podle smlouvy o dílo posléze bylo zjištěno, že zbývalo společnosti Casta a.s. dofakturovat částku 299.043,23 Kč. V roce 2009 přibýly další náklady na zakázku v souvislosti s více pracemi a byla znovu vytvořena dohadná položka, když vícepráce byly oceněny na částku 500.000 Kč, a tudíž tato položka činila 800.000 Kč. Správce daně ani žalovaný nezpochybnili zdanění výnosů v letech 2008 a 2009, neuznali však oprávněnost zúčtování dohadné položky a snížení výnosů ve zdaňovacím období roku 2010. Tato dohadná položka byla rozpuštěna dne 31. 7. 2010 dokladem č. 510161, přestože fakturace odběrateli neproběhla v roce 2010, ale uskutečnila se v předchozím zdaňovacím období. Neuznání dohadné položky do nákladů v roce 2010 by dle žalobce vedlo ke dvojímu

zdanění vypsanych příjmů. Proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stručně shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

(8) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby.

(9) Žalovaný zrekapituloval ve svém vyjádření dosavadní průběh řízení. Shrnul žalobní námitky a vymezil předmět sporu. S právními názory žalobce, tak jak byly v žalobě vyjádřeny, vyslovil nesouhlas.

(10) K nákladu ve výši 1.020.000 Kč z titulu poskytnutí služeb na základě smlouvy o poskytnutí služeb ze dne 26. 2. 2010 uzavřené mezi žalobcem a společností Casta a.s. žalovaný zdůraznil, že správci daně vznikly pochybnosti o faktickém uskutečnění těchto služeb, které žalobce nerozptýlil. Nebylo pochyb o tom, že společnost Casta a.s. žalobci služby poskytovala, a to na základě smlouvy o poskytování provozních služeb z roku 2008. Podstatné bylo vyhodnocení relevantních skutečností, které byly důvodem pro uzavření smlouvy z roku 2010 o poskytování manažerských služeb Z.M. zaměstnancem společnosti Casta a.s. v souvislosti s odborným vedením a zajišťováním zakázek v tom smyslu, čím se lišila faktická činnost prováděna Z.M. pro žalobce ve zdaňovacím období roku 2010, oproti předcházejícím létům, ve kterých pracoval pro společnost Casta a.s. jako zaměstnanec společnosti. Žalobce vyslovil přesvědčení, že unesl své důkazní břemeno a jím předložené důkazy nebyly řádně a úplně provedeny. S tím žalovaný vyslovil nesouhlas, neboť veškeré důkazy byly provedeny řádně a úplně. V této souvislosti žalovaný poukázal na § 8 odst. 1 a § 92 odst. 7 daňového řádu. Žalobcem předložené důkazy totiž byly způsobilé prokázat spíše případnou formální stránku věci a ani tyto důkazy nebyly ve svém obsahu jednotné, byly za žalobce opatřeny podpisy různých osob bez upřesnění toho, z jakého titulu byly tyto osoby k podpisu oprávněny, a tudíž žalovaný nevybočil z mezí daných zákonem. Z provedených důkazů vyplynula celá řada nesrovnalostí a v důsledku nízké věrohodnosti některých důkazních prostředků a jejich malé relevanci nebylo možné konstatovat, že na základě předmětné smlouvy byly služby skutečně poskytnuty ve specifikovaném rozsahu. Ke své argumentaci žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

(11) K výsledku Z.M. ze dne 25. 2. 2014 žalovaný s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že svědecká výpověď korespondovala s tvrzením žalobce pouze z části. Svědek uvedl, že spolupracoval s odběrateli žalobce, přičemž tito obchodní partneři byli odběrateli společnosti Casta a.s. a nikoli žalobce. Žalovaný provedl veškeré navržené důkazy, a to jak z roku 2010, tak z roku 2009 i 2008. Z těchto důkazů vyplynulo, že Z.M. se účastnil realizace zakázek žalobce jak v roce 2010, tak právě i v předchozích letech a nebylo řádným způsobem prokázáno, v čem konkrétně spočívala činnost Z.M., ve prospěch jakého subjektu byla prováděna a jak se případně lišila oproti předchozím létům. Dokazování bylo ztíženo úzkou provázaností žalobce a společnosti Casta a.s. Nebylo možné postavit najisto, co bylo předmětem konkrétní náplně práce Z.M. a z titulu jaké smlouvy. V protikladu k tomu svědek vypověděl, že funkci vedení stavební výroby zastával pouze on sám, ale byla předložena řada dokumentů, na nichž jsou jménem žalobce podepsány osoby zastávající funkce statutárních orgánů žalobce a jeho pověření zaměstnanci. Z toho důvodu tento důkaz žalovaný ani správce daně nehodnotili jako důkaz takové právní síly, jak tvrdil a namítal žalobce.

(12) Pokud žalobce zmiňoval prezenční listiny z kontrolního dne č. 10 a č. 11 společnosti Kaufland ČR v.o.s., žalovaný poukázal na to, že listiny neobsahovaly ani datum, kdy byly podepsány, nebylo zřejmé z jaké funkce či z jakého titulu osoby listiny podepsaly. Důkazní síla této listiny ve vztahu k uplatněnému daňovému nákladu 1.020.000 Kč byla z toho důvodu podle žalovaného malá. Tato listina byla hodnocena i ve vzájemných souvislostech s dalšími důkazy. K listinám, u nichž žalobce poukazoval na to, že nebyly hodnoceny, žalovaný konstatoval, že žalobce tyto listiny nedoložil, což je zřejmé ze shromážděných podkladů a skutečnost, že některé listiny jsou podepsány osobami ve funkcích orgánů žalobce, některé Z.M., případně Z.M. i žalobcem současně nikterak nedokládá, co a v jakém rozsahu M. pro žalobce činil a na základě, které smlouvy. K organizačnímu schématu jednotlivých pozic oddělení žalobce žalovaný uvedl, že zjistil nesrovnalosti, a proto vyzval žalobce k doložení prostého soupisu veřejných zakázek, o nichž se ucházel. Žalobce k tomu sdělil, že obsah této listiny nehodlá nikterak prokazovat a soupis veřejných zakázek nedoloží. V žalobě žalobce tvrdil, že obsah této listiny může prokázat svědecká výpověď kohokoli ve společnosti. V této souvislosti žalovaný upozornil na to, že řízení o správních žalobách není řízení nalézacím, ale výhradně přezkumným. Pokud žalobce hodlal cokoli prokázat v řízení daňovém, bylo jeho povinností reagovat na požadavky správce daně a tyto důkazy předložit. Jeho pasivitu v důkazním řízení před žalovaným nelze zhojit aktivitou v žalobním řízení. Žalovaný uvedl, že se mu jeví jako nepochopitelné dodatečné doplňování konkrétních osob. Pokud existovaly osoby, které mohl uvést již v daňovém řízení, pak tak měl učinit, nikoli si tuto argumentaci ponechávat na žalobní řízení, které je svým charakterem řízení přezkumným.

(13) Podstatou celé věci bylo určení, které konkrétní činnosti byly vykonávány na základě smlouvy z roku 2010. Žalobcem předložené kopie listin, které se mezi sebou lišily tím, kdo je podepsal a z jakého titulu, nemohlo dojít k vyjasnění této otázky a naopak to přispělo k přetrvávajícím pochybnostem. Žalovaný po provedení všech důkazů dospěl k závěru, že služby, které měl žalobce obdržet z titulu smlouvy z roku 2010, odpovídají službám, které byly v témže roce poskytnuty a hrazeny již na základě smlouvy z roku 2008. Za jednu a tutéž činnost bylo M. fakturováno dvakrát, přičemž nebylo možné s jistotou říci, co bylo poskytnuto na základě druhé smlouvy navíc. Doklady, které žalobce předložil, nepřinesl jednoznačnou odpověď. Z toho důvodu nebylo možné částku 1.020.000 Kč uznat jako náklad snižující základ daně z příjmu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 5Afs 74/2009.

(14) Žalovaný připojil, že žalobce vytrhává z kontextu a nesprávně interpretuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Žalovaný nezpochybňuje, že mezi daňovým subjektem a správcem daně je určitým způsobem rozloženo důkazní břemeno, je si však třeba uvědomit, že prvotní důkazní břemeno leží na žalobci. Žalobce předložil určité důkazy, které však nebyly způsobilé k prokázání reálného přijetí služeb podle smlouvy z roku 2010. Žalovaný vyhodnotil veškeré důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že na základě této smlouvy nebyly přijaty žádné další služby, které by již jednou nebyly fakturovány na základě smlouvy z roku 2008.

(15) K nákladu ve výši 397.994 Kč týkajícího se přeúčtování nákladů na automobil a telefon žalovaný uvedl, že se žalobci nepodařilo prokázat faktické uskutečnění služeb na základě smlouvy z roku 2010, a tudíž nebylo možné uznat náklady, které měly s tímto poskytováním služeb být spojeny. K dohadné položce aktivní ve výši 800.000 Kč žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost zúčtování dohadné položky právě v tomto zdaňovacím období. Žalobce neprokázal důkazními prostředky, že došlo v tomto zdaňovacím

období k faktickému plnění, a tudíž žalobce neprokázal věcnou a časovou souvislost s tímto obdobím.

III. Obsah správních spisů

(16) Z správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

(17) Daňová kontrola z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2010 byla u žalobce zahájena dne 24. 7. 2012. Žalobci byly sděleny pochybnosti týkající se rozpuštění dohadné položky aktivní v roce 2010, neboť fakturace se uskutečnila v předchozím zdaňovacím období roku 2009.

(18) Žalobce zahrnul do daňově účinných nákladů částku 1.020.000 Kč v souvislosti se smlouvou o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 a dále daňové doklady č. 111636, 111209, 111433, 110378, 111022, 110841, 110701, 110534, 1102012 a 111742 v celkové výši 3.594.663,80 Kč vztahující se k poskytování provozních služeb ze dne 1. 7. 2008. Poskytovatelem těchto služeb byla společnost Casta a.s., která je osobou spojenou s daňovým subjektem ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

(19) K dispozici byla smlouva o poskytování provozních služeb ze dne 1. 7. 2008, jejímž předmětem bylo poskytování komplexního manažerského řízení, činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců v oblasti řízení společnosti Casta dopravní s.r.o a vlastní řízení této společnosti a dále smlouva o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010, jejímž předmětem bylo poskytování manažerských služeb v souvislosti s odborným vedením a zajišťováním zakázek společnosti Casta dopravní stavby s.r.o., služby byly zajišťovány Z.M..

(20) Správce daně vydal dne 29. 8. 2012 výzvu, kterou sdělil žalobci své pochybnosti a požadoval doložit důkazní prostředky k prokázání daňové účinnosti uplatněných výdajů, přičemž upozornil žalobce právě s odkazem § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, že má pochybnost o faktickém uskutečnění fakturovaných služeb. Žalobce na výzvu správce daně dne 12. 9. 2009 a 24. 10. 2012 reagoval. Pochybnosti správce daně odstraněny nebyly. Byly předloženy kopie listů ze stavebního deníku a prezenční listiny z kontrolního dne č. 10 a 11 stavby Kaufland Sokolov, které nebyly datovány. Listy ze stavebního deníku, na kterých je za žalobce uveden M., byly z roku 2009. Při ústním jednání dne 24. 10. 2012 žalobce předložil další listinné důkazy, a to soupis zaměstnanců provádějících předmětné práce v letech 2008 a 2009, včetně jejich pracovního zařazení a data nástupu do pracovního poměru. Žalobce do protokolu uvedl, že tito zaměstnanci provádějí výrobní činnost stále, ovšem přibýlo zakázek, a proto toto slučování v době platnosti smlouvy z roku 2010.

(21) S výsledkem kontrolního zjištění byl žalobce seznámen dne 21. 12. 2012. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem projednána dne 25. 3. 2013 se závěrem, že nebylo prokázáno uskutečnění služeb ze smlouvy o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 ve výši 1.020.000 Kč. Neprokázal uskutečnění služeb fakturovaných na základě smlouvy o poskytování provozních služeb ze dne 1. 7. 2008, a proto byl základ daně snížen o náklady na tyto služby ve výši 3.594.663,80 Kč. Dále žalobce neprokázal oprávněnost zúčtování dohadné aktivní položky, a proto správce daně zvýšil výnosy roku 2010 o 800.000 Kč.

(22) Správce daně vydal dodatečný platební výměr dne 27. 3. 2013, kterým žalobci doměřil daňovou povinnost na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010

ve výši 345.800 Kč a sdělil penále ve výši 69.160 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru se žalobce včas odvolal. V průběhu odvolacího řízení se uskutečnila svědecká výpověď Z.M: dne 25. 2. 2014. Svědek potvrdil výrobní řízení společnosti Casta dopravní stavby s.r.o. v roce 2010, kdy v tomto roce byl zaměstnancem společnosti Casta a.s., za což mu byl poskytován měsíční plat. Přeučtování nákladů na automobil a telefon se týkalo smlouvy o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010. Objednávky vztahující se k roku 2009 se týkaly výrobní činnosti v tomto roce, kterou prováděl J.K. Žalovaný správní orgán vydal výzvu čj. 12536/14/5000-14202-707309 v rámci, které seznámil žalobce se skutečnostmi zjištěnými v rámci odvolacího řízení a umožnil mu ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu uplatnit mu právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke zjištěným skutečnostem, případně navrhnout doplnění dokazování. Žalobce na výzvu dne 27. 5. 2014 reagoval. Nesouhlasil s vyloučením nákladů ve výši 1.020.000 Kč, které souvisely se smlouvou o poskytování služeb z 26. 2. 2010, jakož i neuznáním nákladů na automobil a telefon ve výši 397.944 Kč související se smlouvou o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 a rozporoval neuznání dohadné položky aktivní ve výši 800.000 Kč.

(23) O odvolání žalobce rozhodl žalovaný správní orgán tak, jak je uvedeno pod bodem 1 tohoto rozsudku. Žalovaný uzavřel, že důkazní prostředky předložené daňovým subjektem v daňovém řízení jednoznačně neprokázaly faktické uskutečnění služeb dle smlouvy o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 a částka 1.020.000 Kč byla vyhodnocena jako náklad nesouvisející s dosažením, zajištěním a udržením příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Svědeckou výpověď Z.M. žalovaný správní orgán hodnotil a uzavřel, že je rozporná a nemohla prokázat tvrzení daňového subjektu. Svědek nedokázal osvědčit, že předmětná činnost byla realizována podle zpochybněných listinných důkazních prostředků, které samy o sobě neprokazovaly faktickou realizaci zdanitelného plnění. Žalovaný nepřistoupil k dodatečnému prověřování dalších důkazních prostředků proto, že svědek i sám žalobce v odpovědi na výzvu ze dne 27. 5. 2014 shodně uváděli, že společnost Casta a.s. byla výhradním dodavatelem daňového subjektu, který jako subdodavatel prováděl tyto práce pod záštitou společnosti Casta a.s. a Z.M. jednal přímo i s konečnými investory, tedy společnostmi Kaufland v.o.s. či obec Průhonice. Přitom bylo zjištěno, že u zmíněných zakázek odběratelem žalobce byla společnost Casta a.s. a Kaufland ČR v.o.s. a obec Průhonice nebyly odběrateli žalobce. Žalobce svědeckou výpovědí neprokázal, že se jednalo o plnění, které se mezi zúčastněnými stranami fakticky uskutečnilo. Při vyhodnocení důkazních prostředků a všech zjištěných skutečností je podstatné, aby z provedeného řízení vyplynula reálnost uskutečnění plnění, postavená na vzájemném propojení získaných informací, které po jejich ověření do sebe zapadají tak, že jednotlivě podporují jedna druhou a tvoří následně uzavřený celek. Pokud v řetězci takto získaných informací nelze některé z nich prokazatelně ověřit či nemají vypovídající hodnotu, pak jimi nelze prokazatelně potvrdit zkoumaný děj. Zároveň na základě zjištěného skutkového stavu nebylo lze uznat částku 397.994 Kč jako náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů z důvodu neprokázání faktického uskutečnění předmětných služeb na základě uzavřené smlouvy o poskytnutí služeb ze dne 26. 2. 2010. Daňový subjekt rovněž neprokázal oprávněnost zúčtování dohadné položky ve výši 800.000 Kč ve zdaňovacím období roku 2010, neboť nelze potvrdit, že právě v tomto roce došlo, dle předem daných smluvních podmínek ke snížení hodnoty konkrétní dohadné zúčtované pohledávky, z něhož by bylo možné dovodit oprávněnost eventuálního snížení výsledku hospodaření v roce 2010. Předložené důkazní prostředky neprokazovaly, že ve zdaňovacím období roku 2010 došlo k faktickému plnění a daňový subjekt nebyl oprávněn snížit výsledek hospodaření právě v tomto zdaňovacím období.

IV. Právní názor soudu

(24) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).

(25) Žaloba není důvodná.

(26) Žalobce v žalobě namítal, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, neboť žalovaný neuznal jako daňově účinný náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů náklad ve výši 1.020.000 Kč z důvodu neprokázání faktického uskutečnění služeb provedených na základě smlouvy o provádění služeb ze dne 26. 2. 2010. Dále rozporoval neuznání nákladů ve výši 397.994 Kč na cestové, hovorné, pohonné hmoty a provoz vozidla Audi SPZ 3C8 0976. Rovněž namítal nesprávnost postupu při neuznání důvodnosti zúčtování dohadné položky aktivní za nedokončenou zakázku ve výši 800.000 Kč a snížení zdanitelných výnosů ve zdaňovacím období roku 2010 podle § 18 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů z důvodu neprokázání faktického plnění v tomto zdaňovacím období.

(27) V souzené záležitosti daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání svých tvrzení o oprávněnosti výdajů, které uplatnil jako náklady daňově uznatelné. Podle ustálené judikatury jsou výdaje daňově uznatelné jak tehdy, pokud daňový subjekt bez jakýchkoliv pochybností prokáže jejich skutečné vynaložení, tak i tehdy, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů.

(28) V konkrétním případě správci daně vznikla pochybnost o tom, zda byl žalobce oprávněn zahrnout do daňově účinných nákladů částku 1.020.000 Kč vztahující se ke smlouvě o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 týkající se poskytování manažerských služeb v souvislosti s odborným vedením a zajišťováním zakázek, a to společností Casta a.s., konkrétně jejím zaměstnancem Z.M. pro žalobce, za situace, že již byla mezi těmito subjekty uzavřena dne 1. 7. 2008 smlouva o poskytování provozních služeb, která se týkala poskytování komplexního manažerského řízení. Správce daně požadoval doložit, v čem se lišila faktická činnost prováděná Z.M. pro žalobce ve zdaňovacím období roku 2010 oproti činností, které prováděla společnost Casta a.s., kde byl Z.M. zaměstnancem oproti předcházejícím létům.

(29) Poskytování služeb patří nepochybně mezi běžné nástroje, kterými dochází k rozdělování společných nákladů mezi ekonomicky či personálně propojenými subjekty. Ne vždy však jsou služby mezi takto spojenými osobami skutečně poskytovány a fakturace za poskytnuté služby může být pouze nástrojem ke snížení základu daně a daňové povinnosti. K tomu lze odkázat kupříkladu na rozsudek NSS čj. 8Afs 19/2010-125. Pokud daňový subjekt totiž neprokáže, že se jedná o náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů, nelze takové výdaje jako daňově uznatelné hodnotit. Spolehlivý závěr může být vysloven po zhodnocení shromážděných skutkových podkladů, které byly v takové věci k dispozici. Rovněž je vhodné zmínit, že v posuzované věci se jednalo o ekonomicky propojené subjekty. Rozhodující proto bylo zodpovědět otázku, zda žalobce splnil podmínky pro uplatnění výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a unesl rovněž důkazní břemeno, neboť daňové řízení je

založeno právě na zásadě, která vyplývá z ustanovení § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Podle ustanovení § 92 téhož zákona daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém řízení, nebo k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván. K tomu lze připomenout, že v rámci dokazování, které vedl správce daně, vznikly pochybnosti ohledně faktického vynaložení žalobcem uplatněného výdaje, které vyjádřil ve výzvě doručené žalobci. Daňová teorie mezi výdaje snižující daňový základ poplatníka zahrnuje takové výdaje, které splňují tyto podmínky. Výdaje musí poplatník skutečně vynaložit. Musí být vynaloženy v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů. Zároveň musí být vynaloženy v souvztažném zdaňovacím období. Jako výdaje je musí označit zákon. Daňový subjekt si proto nemůže odečíst jakékoliv výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky dle konkrétních ustanovení zákona o daních z příjmů. Jak již soud uvedl, správce daně způsobem, který požaduje daňový řád, sdělil své pochybnosti žalobci. Výzva byla podrobná, srozumitelná a souladná s daňovým řádem. Ze spisu vyplývá, že žalobce na výzvu reagoval, nicméně pochybnosti neodstranil a nebyly odstraněny ani v navazujícím odvolacím řízení poté, kdy na základě požadavku žalovaného správního orgánu bylo doplněno dokazování, a to provedením výsledku svědka Z.M., který se měl podílet na realizaci zakázek v roce 2010 i v předcházejících letech. Správce daně zhodnotil, že nebylo prokázáno, v čem konkrétně spočívala činnost M. a ve prospěch kterého subjektu byla činnost prováděna, a jakým způsobem se lišila oproti předchozím létům. Žalobce předkládal listinné důkazy, které byly opatřeny podpisem osoby, která měla služby fakticky provádět, a podpis měl osvědčovat toto tvrzení. Jednalo se o důkazy způsobilé prokázat případně formální stránku věci, avšak správce daně k tomu uzavřel, že ani tyto důkazy nebyly podle svého obsahu jednotné. Za žalobce byly tyto důkazy opatřeny podpisy různých osob a nebylo upřesněno, z jakého titulu byly tyto osoby k podpisu oprávněny. Mezi provedenými důkazy byly zjištěny nesrovnalosti a daňové orgány vytkly těmto důkazním prostředkům nízkou věrohodnost, a tudíž i jejich malou právní relevanci, aby na jejich základě mohl být vysloven závěr, že služby byly, tak jak bylo deklarováno, skutečně poskytnuty. Soud považuje tento závěr i hodnocení, které bylo uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí za správné.

(30) Z provedeního dokazování nevyplývalo, co bylo konkrétní náplní práce M. a z titulu jaké smlouvy, neboť společnost žalobce a společnost Casta a.s. je personálně provázána. Sám svědek M. potvrdil, že funkci vedení stavební výroby zastával pouze on sám. Z dalších předložených listinných důkazů ovšem vyplynulo, že jsou na nich uvedeny podpisy i dalších osob zastávajících funkce statutárních orgánů žalobce a jeho pověření zaměstnanci. Správce daně při hodnocení svědecké výpovědi M. vzal v úvahu, že tento svědek potvrdil řízení výroby pro žalobce v roce 2010, nemohl však přehlédnout, že v tomto zdaňovacím období byl svědek zaměstnancem i společnosti Casta a.s., za což pobíral měsíční plat. Svědku byli podřízeni zaměstnanci žalobce a funkci vedení stavební výroby zastával svědek sám. Svědek připustil, že spolupracoval i s objednateli a odběrateli žalobce v roce 2010 (kupř. B, starostka Průhonic a p. P. zástupce Kauflandu). Ve stavebním deníku č.l. 5743856 a č.l. 5743857 byl M. uveden, jednalo se však o listy z roku 2009, které nemohly být důkazem prokázání uskutečnění služeb v roce 2010. Dále uvedl, že v roce 2008 pro žalobce nevykonával žádné práce a ve druhém pololetí se seznamoval s činností žalobce, aby mohl v roce 2010 činnost žalobce řídit. Toto tvrzení je rozporné s listinnými důkazy, a to s kopií stavebního deníku z roku 2009, kde je svědek uveden jako osoba odpovědná jednat za žalobce. Přitom z obsahu smlouvy z roku 2008 nikterak nevyplývá, že výrobní řízení v roce 2008 a 2009 prováděl daňový subjekt sám. Z toho tudíž vyplývá správnost závěru žalovaného, že výpověď svědka M. nemohla osvědčit tvrzení žalobce jako spolehlivý důkaz o tom, že předmět plnění smlouvy o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 byl odlišný od

předmětu plnění smlouvy o poskytování provozních služeb z 1. 7. 2008 a tudíž, že došlo k uskutečnění služeb dle smlouvy z roku 2010.

(31) Pokud žalobce v žalobě odkazoval na „zjišťovací protokol o skutečných stavebních pracích“ ze dne 15. 12. 2010 a namítal, že žalovaný neprovedl související listinné důkazy, a to smlouvy o dílo uzavřené se společností COLAS CZ a.s. ze dne 22. 11. 2010, které měly být za žalobce podepsány M., pak skutečnost, že některé listiny byly podepsány osobami ve funkcích orgánů žalobce a některé M., nikterak nedokládá, co a v jakém konkrétním rozsahu M. pro žalobce činil a na základě které konkrétní smlouvy se tak stalo. Jestliže žalobce tvrdil, že výrobní činnost prováděli zaměstnanci i v době, kdy platila smlouva z roku 2010, pak tato skutečnost, že by výrobní činnost měla být vykonávána M. i zaměstnanci není podepřena obsahem smlouvy uzavřené v roce 2010. Z této smlouvy vyplývá, že společnost Casta a.s. se zavazuje žalobci poskytovat manažerské služby v souvislosti s odborným vedením a zajišťováním zakázek prostřednictvím M. smlouva nikterak nespecifikuje, jaké činnosti budou zajišťovány výhradně žalobcem, a jaké činnosti bude vykonávat na základě smlouvy M. Navíc toto tvrzení žalobce je i v rozporu s výpovědí M., který uvedl, že funkci vedení a zajišťování zakázek zastával sám. Soud proto hodnotí závěr žalovaného, že nebyla prokázána odlišnost mezi jednotlivými smlouvami, za správný.

(32) Žalobce vznesl výhradu ke zjištění správce daně ve vztahu ke smlouvě z roku 2010 a namítal, že M. pracoval pro stavby dodávané na základě smluv o dílo se žalobcem. Podle žalobce taková smlouva mohla být vzhledem ke zvýšenému počtu zakázek ohledně prací M. uzavřena. Žalovaný však toto vysvětlení odmítl a uzavřel, že je v rozporu s obsahem vyjádření žalobce, které správci daně podal dne 12. 9. 2012, kde uvedl, že ve smlouvě z roku 2008 není zahrnuto výrobní řízení, které žalobce v roce 2008 a 2009 prováděl sám.

(33) Žalobce jako další důkaz předložil organizační schémata pozic jednotlivých oddělení žalobce. Vzhledem ke zjištěným nesrovnalostem žalovaný vyzval žalobce, aby doložil prostý soupis veřejných zakázek, o něž se ucházel. K této výzvě žalobce sdělil, že obsah listiny nehodlá prokazovat a soupis veřejných zakázek nedoložil. Teprve při jednání před krajským soudem žalobce uvedl, že obsah listiny může prokazovat svědecká výpověď kohokoli ze společnosti a navrhl doplnit dokazování důkazy označenými v žalobě. Žalovaný správní orgán k tomu zdůraznil, že řízení před správním soudem je řízením přezkumným a pasivitu žalobce ve správním důkazním daňovém řízení nelze kompenzovat aktivitou při soudním řízení. Navíc žalovaný doplnil, že navrhované důkazy na zjištěném skutkovém stavu nemohou ničeho změnit. Soud návrh žalobce na doplnění dokazování zamítl pro nedůvodnost, neboť ani v žalobě žalobce konkrétně nedoložil konkrétní tvrzení, která hodlal prokazovat. Navíc soud sdílí názor žalovaného, že pokud žalobce v rámci daňové kontroly odmítl předložit správci daně požadované písemnosti (soupis veřejných zakázek) a výslovně uvedl, že obsah tvrzení nehodlá nijak dokládat, neboť je má za prokázané, pak již v přezkumném soudním řízení není v tomto směru pro další dokazování prostor. Je tomu tak z toho důvodu, že soud při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Řízení o správním žalobě není řízením nalézacím, ale výhradně řízením přezkumným. Návrhy na doplnění dokazování (výslech svědků či soupis veřejných zakázek) měl žalobce na výzvu správce daně předložit již v řízení daňovém, což neučinil zcela vědomě, neboť uvedl, že svá tvrzení dokládat nebude, neboť je považuje za prokázané.

(34) Daňové orgány správně hodnotily i protokoly o odstranění závad z roku 2010. Na těchto písemnostech byl M. podepsán jako ředitel. Pokud se jedná o zjišťovací protokoly, žalobce k těmto důkazům neuvedl, co mají konkrétně prokazovat. Ve zjišťovacím protokolu a

prohlášení účastníků za žalobce, který podepsal K. jednatel společnosti, vyplynulo, že přesto, že je každý z jiného roku, podepisovali jej za žalobce jeho zaměstnanci, což platí i k prohlášení z roku 2010, kdy dle tvrzení žalobce mělo být postupováno podle smlouvy z roku 2010, a výrobní činnost měl zajišťovat M. Proto soud uzavřel, že správce daně i žalovaný učinili správný závěr, že žalobce nedoložil odlišnost mezi smlouvami z roku 2008 a 2009 a navíc výrobní činnost v roce 2010 byla vykonávána zaměstnanci daňového subjektu, ačkoli byla již v té době v platnosti smlouva z roku 2010. Pro věc bylo podstatné určení, jaké konkrétní činnosti byly na základě smlouvy o poskytnutí služeb z roku 2010 vykonávány. To se žalobci jednoznačně prokázat nepodařilo. Proto byl správný závěr žalovaného, že služby, které měl žalobce obdržet z titulu smlouvy ze dne 26. 2. 2010, odpovídaly službám, které byly v téže roce poskytnuty a hrazeny na základě smlouvy z roku 2008. Odkaz žalobce na judikaturu NSS rozsudek čj. 2Afs 20/2012-35 byl pro věc nepřipadný, neboť se jednalo o jinou situaci, kdy předmětem řízení nebyl nepeněžitý příjem a jemu odpovídající výdaj. Stejně tak nelze pro žalobce nic vytěžit ani z dalšího jím odkazovaného rozsudku NSS čj. 5Afs 74/2009-111, neboť daňové orgány v souladu s tímto rozsudkem postupovaly. Naopak žalobce v žalobě konkrétně neuvedl kromě obecného tvrzení, že správce daně ani žalovaný neprokázaly, že skutkový stav byl jiný, v čem byl postup daňových orgánů v rozporu s citovanou judikaturou. Žalobce předložil tvrzení a listinné důkazy, proto prvotní důkazní břemeno k prokázání těchto jeho tvrzení spočívalo na žalobci ve smyslu § 92 odst. 2 a 3 daňového řádu. Žalobce však nebyl schopen své tvrzení opřít určitými službami na základě smlouvy ze dne 26. 2. 2010 prokázat. Z toho důvodu mu daňové orgány zaslaly sdělení svých pochybností formou výzev a vzhledem k tomu, že písemnostmi a dalšími důkazy žalobce pochybnosti správce daně ani žalovaného neodstranil, učinil žalovaný správní orgán závěr, který odpovídá zákonu, že za jedno plnění bylo fakturováno dvakrát, žalobce přijetí služeb na základě smlouvy ze dne 26. 2. 2010 neprokázal. Není povinností daňových orgánů, aby svou vlastní činností vyhledávaly důkazy k prokázání unesení důkazního břemene jiného subjektu. Žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vyhodnotil veškeré důkazy a na základě jejich hodnocení vyslovil správný závěr. Veškeré důkazy, které žalobce správci daně předložil, byly provedeny a řádně zhodnoceny v rozhodnutí, a tudíž soud neshledal důvod k tomu, aby prováděl tyto důkazy opakovaně, či aby přistoupil k provedení důkazů, které žalobce na výzvu správce daně v daňovém řízení nepředložil a hodlal je předložit teprve v řízení soudním.

(35) Soud proto uzavřel, že mu nebyly vyvráceny, stejně jako daňovým orgánům, pochybnosti ohledně působení Z.M. Důležité je hodnocení žalovaného, že byl zjištěn rozpor svědecké výpovědi Z.M. se skutkovým stavem, kdy žalovaný dospěl k závěru, že svědek nerozlišoval dodavatelskoodběratelské vztahy mezi Casta a.s. a Casta dopravní stavby s.r.o. a dále, že doložená organizační schémata jsou neprůkazná a jen v roce 2010 byla funkce výrobního ředitele vykonávána externě, další roky již tomu bylo interně. Náklady související s poskytováním služeb byly zahrnuty do daňově účinných nákladů již na základě smlouvy o poskytování provozních služeb z roku 2008 a daňový subjekt neprokázal faktické uskutečnění služeb dle smlouvy o poskytování služeb z roku 2010. Soud poznamenává, že je přípustná optimalizace daňové povinnosti, ale jen legálními možnostmi. V této souvislosti nelze opomenout, že Kaufland ČR v.o.s. ani Obec Průhonice nebyly odběratelé žalobce. Odběratelem byla Casta a.s. Správce daně vysvětlil, z jakých důvodů nedoplnil další důkazy, což je uvedeno na straně 13, 14 a 16 žalobou napadeného rozhodnutí a na straně 3 uvedl, že nepostačuje formální doklad a připomněl, že se spojenou osobou s totožným předmětem činnosti i statutárním orgánem bylo obchodní vedení vykonáváno J.K., jak v roce 2008, 2009 a na základě důkazů z roku 2010.

(36) Žalobce v žalobě pod bodem IV. stručně rozporoval neuznání daňově účinného nákladu částky 397.994 Kč vynaložené na cestové, hovorné, pohonné hmoty a provoz vozidla Audi SPZ 3C8 0976 Z.M.. Odkázal k tomu na argumentaci v předchozí části žaloby. Soud se stejnou logikou odkazuje na svou předchozí argumentaci, neboť důvodem neuznatelnosti tohoto výdaje, jako výdaje daňového byla provázanost obou společností včetně nákladů a neprokázání faktického uskutečnění služeb na základě smlouvy o poskytnutí služeb z 26. 2. 2010. Jednalo se o provázanost nákladových položek. Žalovaný správní orgán se věcí zabýval na straně 18 žalobou napadeného rozhodnutí a dostatečně podrobně vysvětlil důvody neuznání tohoto daňového výdaje. Soud považuje toto vysvětlení a odůvodnění za správné a srozumitelné a dostačující.

(37) Pod bodem V. žaloby žalobce rozporoval neuznání oprávněnosti zaúčtování dohadné položky a snížení výnosů ve zdaňovacím období roku 2010. Jednalo se o dohadnou položku aktivní, ve výši 800.000 Kč. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost zúčtování dohadné položky, právě ve zdaňovacím období roku 2010. Fakturace v roce 2010 neproběhla, stalo se tak totiž již v předchozím zdaňovacím období. Účtování o dohadných položkách a o rozdílech, které z tohoto účtování vyplývají, je součástí výsledku hospodaření a týká se těch účetních období, ve kterých je o těchto položkách účtováno v souladu s právními předpisy upravujícími účetnictví. Jen v těchto účetních obdobích je možné uvažovat o daňové uznatelnosti těchto nákladů nebo jejich zdanění v případě výnosů. Žalobce neprokázal, že ve zdaňovacím období roku 2010 došlo k faktickému plnění. Žalobce neprokázal věcnou a časovou souvislost s tímto zdaňovacím obdobím. Navíc vytvoření položky vícepráce, na základě které byla dohadná položka aktivní ve výši 800.000 Kč vytvořena, proběhlo mezi dvěma ze tří statutárních orgánů žalobce (zhotovitele) a Casta a.s. jako objednatele. Navíc se jednalo o pouhé tvrzení žalobce. Datum zahájení prací byl dne 14. 11. 2008 a dokončení dne 30. 6. 2009. Práce byly prováděny v roce 2008 a 2009. Případná do fakturace činila 299.040,23 Kč. V roce 2009 fakturace neproběhla, a tudíž měla být dohadná položka v tomto zdaňovacím období rozpuštěna. Navíc byla dohodnuta pevná cena a žádné vícepráce, které byly posléze k případné do fakturaci připočteny. Celková částka 800.000 Kč byla vytvořena teoretickou úvahou a nebyla doložena žádnými konkrétními důkazy. Soud proto uzavřel, že závěr daňových orgánů o tom, že nebyly splněny podmínky pro vytvoření dohadné aktivní položky, byl správný.

(38) Žalobce ani v žalobě konkrétně neuvádí, v čem spočívalo pochybení daňových orgánů. Ohledně dohadné aktivní položky pouze popsal postup společnosti žalobce a společnosti Casta a.s. Ani v žalobě žalobce nepřipojil žádné důkazy, kterými by své tvrzení stejně tak jako v daňovém řízení doložil.

(39) Soud proto uzavřel, že závěr daňových orgánů, že daňový subjekt neprokázal oprávněnost zúčtování dohadné položky ve výši 800.000 Kč právě ve zdaňovacím období roku 2010, byl správný. Jestliže k rozpuštění dohadné položky aktivní došlo až ve zdaňovacím období roku 2010, ve kterém se již žádné práce neprováděly, pominul v tomto roce důvod existence této položky. Žalobce neprokázal své tvrzení o tom, že k rozpuštění dohadné položky aktivní, tak jak mu ukládá zákon o účetnictví jakož i další podzákoné právní předpisy došlo v předcházejícím zdaňovacím období. Řízení daňového subjektu o tvorbě dohadné položky na vícepráce nebyly postaveny na reálném podkladu. Žalovaný správní orgán podrobně popsal důvody neuznání této položky na straně 23 – 26 žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž toto podrobné zdůvodnění soud považuje za správné, přiléhavé a zákonu odpovídající. Žalobce ostatně v žalobě tuto námitku uplatnil pouze

v obecné a popisné poloze a odůvodnění postupu žalovaného, které bylo uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí, nikterak konkrétně nerozporoval. Soud z toho důvodu rovněž tuto žalobní námitku vypořádal v obecné poloze.

(40) S ohledem na výše uvedené odůvodnění soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Závěr, náklady řízení

(41) Soud proto uzavřel, že žalobcem uvedené žalobní námitky nebyly důvodné a rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, srozumitelné a vydané v souladu s právními předpisy. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

(42) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo, neboť nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 11. května 2016

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie Trnková v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava